

Hier en Nu

'Soms zijn er scherpe bochten'

Hier en Nu

Loes Flendrie

Coverontwerp: Loes Flendrie
ISBN: 9789464653915
© Loes Flendrie 2022

PROLOOG

In het diepst van haar gedachten kan de maker iedereen zijn. Dit verhaal van een aantal Leidenaren in het Hier en Nu van toen beweegt zich over een bijna onnavolgbaar pad langs een pandemie, verdriet, maar ook vreugde en het afscheid, dromen en duister, ouderdom, vrijheid en jeugd, naar macht en ommekeer.

Soms is dat pad makkelijk te volgen en vrij logisch.

Soms zijn er scherpe bochten.

En soms is de richting verhuld door dromen en illusies.

Verdwaald zijn is niet leuk.

Het heden daagt ons uit om te stoppen met de acceptatie van de wereld zoals wij die kennen; het confronteert ons met het innerlijke monster en vindt kracht om dat te veroveren en tot vriend te maken.

De natuur hield zich nog even heel koest in deze deftige wijk met veel te veel blik. Dat blik hield de natuur stevig omklemd. Het leek er op of we die natuur haatten. Wij mensen, wat gaan we dom tekeer. Maar hadden we nu echt gehoopt, dat ze het zou opgeven?

De natuur gierde van de pret.

Welnee, dat gebeurde nog lang niet en misschien wel nooit meer.

Ze stuurde gewoon een virusje op ons af.

Het Virus kwam pas echt te voorschijn op de plek naast of vlak bij het huis waar Einstein lang geleden kostganger was geweest.

Dit was nu zo'n dikke honderd jaar later in de eerste dagen van het nieuwe jaar.

Het voelde wat onwennig voor Corrie Zichtenburgh om nu ook in haar hart een bewoonster te zijn van een aanleunwoning bij Groenhoven. Haar statige huis aan de Witte Singel had ze wel moeten verlaten, omdat de bovenste twee etages onbereikbaar voor haar waren geworden. En de druk van neef Albert om tot deze beslissing te komen, haar een beetje te gortig was geworden.

"Tante! Tantetje toch! Ik kan het gewoon niet aanzien, dat u hier zo alleen leeft. Zo zonder hulp dichtbij. Zo verstoken van alles waar u op uw leeftijd recht op heeft!"

Als antwoord stuurde ze hem een dertiendelige kwatrijncollage met steeds de woorden: "En daar komen de dieven van mijn huis." Op een achtergrond van ruitjespapier. Ze wilde beslist geen fout streepje zetten. Ze was echt heel, heel boos.

Deze plek leek haar wel geschikt had ze hem zuinig verteld na tergend veel maanden. Maar dat was pas toen Albert met de twintigste optie was gekomen.

Een nieuw begin en kersverse kansen.

Zo zag haar enig overgebleven familielid dat en van hem was ze veel te afhankelijk geworden om hem tegen te spreken.

Lang voor hem waren er anderen geweest die de dienst uitmaakten.

De man, die zich haar echtgenoot has genoemd kwam na haar vader, haar moeder en de dominee.

De man, die zich haar echtgenoot had genoemd, sloeg haar. Van hem kreeg ze niet eens kinderen voor hij er vandoor was gegaan. De reden? Haar onwil. Over hém wilde ze het nooit hebben met haar neef.

Voor zover haar slechte heup het toeliet, ging ze langzaam verzitten.

De deurbel.

En ja hoor, vervolgens hoorde ze de door haar verordende rammel om te testen of die deur wel goed dicht zat. Want pas dan kon ze er zeker van zijn dat die echt op slot zat. Een nachtslot werd hier ten strengste afgeraden. Er werd niet in details getreden, maar de hulpbehoevenden begrepen het zo ook wel.

Daarna dan zijn sloffend wegsterven. Het was zijn stil protest tegen haar precieuze inborst. Hij wist hoe groot haar hekel aan het geslof van haar tafelenoten was. Hij was dan wel geen tafelenoot, maar hij wist dit van haar tijdens hun summiere gesprekken.

Ze glimlachte zuur.

Dit gaf tenminste aan, dat hij die keer goed naar haar had geluisterd, toen ze hem vertelde van de ergerniswekkende groepsmaaltijden. Dat zij, als bewoonster van deze aanleunwoning van Groenhoven RECHT had om de groepsmaaltijden bij te wonen.

Dat ze dat voornamelijk deed om de onheilsboodschappen in haar nieuwe huis even te ontvluchten, had ze er niet bij verteld. Ging hem niet aan. Maar zeer zeker had ze hem duidelijk gemaakt, dat ze wel móest omgaan met de

medebewoners, hoewel het niveauverschil haar ERGERDE!!! Niets, maar dan ook niets, deelde ze met de bewoners van het verpleegtehuis. De andere aanleuners, kende ze ook amper. Niemand sprak haar ooit aan en zij deed hetzelfde. Om zichzelf extra te bepantseren, scheen ze al heel lang geleden extra vet te hebben gekweekt en een kilometers dik bord voor en over haar lelijke kop te hebben getrokken.

Maar, ze gaf toe, tenslotte had ze zich met deze computer hervonden.... "nou ja, een beetje dan," vond ze ervan in Onno's verwachtingsvol bijzijn.

Ze voelde toen aan, dat hij op een complimentje stond te wachten. Dus dit vertelde ze tegen hem op de meest neerbuigende toon, die ze zich maar kon herinneren. Liever had ze een tafelmodel gehad, maar Onno had bezwaren en zei bijna smekend dat een laptop veel fijner voor haar zou zijn.

"U kunt er mee Zoomen, schrijven en rekenen, van alles en nog wat onthouden, contacten leggen, boeken... er zijn tienduizenden boeken, die u vast nog niet allemaal gelezen heeft en u kunt er zelfs mee in bed!"

Afkeurend had ze zich van hem afgewend, toen hij dat zei.

"Wanneer jij me weet te overtuigen, schaf ik zo'n ding aan."

Toch, ze keek naar het toetsenbord en schatte tranend haar kansen.

Onno had dit wel degelijk mogelijk gemaakt met zijn jeugdig enthousiasme en haar centjes.

Geld? Het was zeker wel VERDOMD makkelijk. Ze was niet puissant rijk. Maar ze was zeker ook niet arm. Ze kon kopen wie of wat ze nodig had en alles en iedereen, die haar duidelijk niet echt nodig hadden gehad, hadden haar in rap tempo allang verlaten. Talloze gekochte hulpjes hadden voor hen plaats gemaakt. Deze Onno was daar één van. Lelaki, noemde haar moeder dat vroeger. Loopjongens.

Nee, ze moest het toegeven. Corrie's Albert had helemaal niet zo'n slechte koop op de kop getikt. Al had hij eerst tegen haar gezegd, dat ze recht had, misschien, op een begeleiding P.G.B., waarschijnlijk wel voor ongeveer 300 Euro per maand. Het zou een stuk goedkoper zijn dan wat ze nu had. Maar daar waren allemaal voorwaarden aan verbonden en daar wenste ze zich beslist niet aan te houden. Ze wilde haar uren bepalen, zo veel en zo vaak als zij dat wilde!

Na veel vijven en zessen had haar neefje van achtenzestig, Onno Boa voor haar gevonden. Een kennis van een kennis van de kaartclub.

Ze had een beetje geschuddebuikt toen ze zich aan elkaar voorstelden. Een vleugje van erkenning voer door haar heen. Alsof ze iets goeds in werking had gesteld.

"Dag Onno Bao."

Deze Lelaki had nog helemaal niet de leeftijd van sloffen, zoals al haar burens en tafelgenoten. In een vroeger leven had ze hem waarschijnlijk zelfs aantrekkelijk genoemd met zijn hazelkleurige ogen met een zweempje lichtgroen. Dat zweempje van gevaar ook om hem heen. En zijn 'net-zo-lang-als-zij-vroeger-was' -hoogte deed haar zelfs even aan gevoelsmomenten van nog langer geleden denken.

En wanneer ze ook maar wenste, zag ze zijn verwordend lichaam, zijn begerigheid naar macht en hoorde ze hem zacht slissen: "Hoe kan ik u vandaag van dienst zijn, mevrouw?"

Haar grootvader van moeders zijde was zijn hele leven Lelaki geweest. Dáár deed hij haar aan denken.

"Van loopjongen, tot loopman, tot loopgrijsaard. Dat was uw vader toch?"

Dit grapje maakte ze eens in moeders bijzijn en dat had haar een flink pak slaag opgeleverd. Zo leerde ze, dat het spreken van de waarheid klappen kan opleveren. En zo leerde ze ook, dat haar *pijnlijk eerlijk* een wapen was. Haar moeder, zo herinnerde ze zich, werd niet graag geconfronteerd met haar

leven in de Kampong. Dat wilde ze liever ver achter zich kunnen laten na haar huwelijk met de gestrenghe heer Zichtenburgh uit het hardvochtige moederland. Corrie hield terdege rekening met de mogelijkheid, dat er misschien nog wel tientallen Lelaki's na Onno zouden verschijnen en moest daar nu maar even niet aan denken. Maar ze deed het toch wel en zag hen voor zich staan. Allemaal met dezelfde uitdrukking in hun gezicht bij de eerste kennismaking. Een mengsel van schrik, deernis en walging. Zij was hun zwarte spiegel en ze haatten haar hier om.

Ze zat al weer helemaal in gedachten en was zeer zeker niet bezig met wat ze vanavond wilde doen.

De uren voor de uiteindelijke beslissing viel om de laptop te kopen, waren lang en hard voor Onno geweest. Alles van de mogelijkheden wees mevrouw Zichtenburgh af.

Ze wilde niet Googlen.

Ze wilde beslist geen andere boeken lezen dan die uit de verhuisdozen, die ze in haar toch al overvolle appartementje had staan als wegversperders.

"Geen Facebook, oh nee! Ik hoor al genoeg stomme praat hier over van mijn tafelgenoten!"

Geen weerberichten.

Geen online artikelen.

Geen Spotify!

Onno had haar eerst moeten vertellen wat dat precies was.

"Er is in de voorgaande tijd al een prachtige oplossing voor uitgevonden, jongeman. De Radio. R-A-D-I-O!!!!"

Geen Youtube.

(moet hij ook uitleggen)

En geen minstens veertig andere mogelijkheden. "Maar... u moet toch echt op zijn minst dagelijks een stukje schrijven om u deze laptop eigen te maken," eindigde hij zijn betoog volkomen aan het eind van zijn Latijn.

En na lange tijd zei ze toen eindelijk: "Mijn boek schrijven."

Zijn reactie klonk nog liziger dan anders.

Het was duidelijk, dat hij van haar plan weinig verwachtte, maar hij was het zat.

Dus had hij uiteindelijk toch geknikt, ondanks zijn terechte bezwaar tegen ondoelmatig oefenen op deze manier.

"Zomaar iedere dag een stukje... Hum... Kunt u daarnaast misschien mooi oefenen met alle computerfuncties die ik u nog kan leren." En hij sloeg zijn veel te lange das drie keer om zijn hals. Had zijn jas al aan.

"Zullen we dan morgen gaan bestellen?" vroeg hij naar haar omkijkend, terwijl hij de deurkruk in zijn handen had.

"Zéker gaan we dat doen," antwoordde ze bazig. "Maar eerst jongeman, heb ik nog een paar klusjes voor je en kan je dan nu gelijk deze snippers even voor me oprapen? Er zit volgens mij nog wat bij, dat ik kan gebruiken voor mijn mozaïekcollage."

Ondanks haar onwil, deed ze het: Zomaar stukjes schrijven en zijn cursusje volgen en zo hoorde ze weer eens de lessen van een betere weter aan.

Een hele lange tijd had ze hier voor nodig gehad. Met haar Lelaki niet één middag per week aan haar zijde, maar drie en soms zelfs vier om haar de fijne kneepjes aan dit 'onding' te leren.

Ze deed er zo lang over omdat ze een Corrietje Precies was, zoals haar ouders haar vaak hadden genoemd, en omdat ze op een verknipte manier best genoot van zijn gezelschap.

Alleen is toch zo verrekte alleen en vooral nu, nu in de eindtijd. Zo erg als nu, was het nog nooit geweest.

Want nu moest men vriend en vijand ontwijken.

Vanaf deze week, zou nu ook Onno veel minder komen.

"De medeburgertjes worden dus opgeroepen tot bedachtzaamheid in de omgang. Logisch," constateerde ze zo gevoelloos mogelijk, toen Onno haar dit bijna triomfantelijk

had verteld. Het was op de vijf en vijftigste dag van hun laptop sessies.

Ze voelde best aan, dat hij liever helemaal niet kwam en... Ze zou echt, écht met hem moeten Zoomen voor wat nog wat menselijk contact.

"Dus niet meer bellen voor wissewasjes mevrouw."

De herinnering aan zijn laatste woorden liet haar ineem duiken.

Toen herpakte ze zich.

Met een gedecideerde zwaai (AU!) wendde ze zich af van haar treurnis. Op het laptopje ging ze beginnen aan haar boek. Eindelijk.

Ze zocht de knipsels bij elkaar die ze vanmorgen heel secuur had uitgeknipt. Als eerste een artikel over Covid 19, want het had haar interesse en haar moeder noemde haar vroeger niet voor niets (behalve Corrietje Precies) een raksasa?

Herinneringen rukten op. Ze moest denken aan haar moeder, die ook altijd zei, dat Corrie haar stoorde voor ieder *wissewasje*.

Ze wist zich nog te herinneren, dat dit haar eerder veel pijn had gedaan. Dat ze zo nuffig als ze maar kon met haar achtnegen jaar er verbeterend aan toe had gevoegd: "Ingin tahu. U bedoelde toch 'nieuwsgierig monster'? Dan moet Ingin tahu ervoor."

Het pak slaag dat ze toen van de pook had gekregen had ze misschien wel zelf gemanifesteerd?

Ze kon gewoon toen niet hebben beseft, dat ze haar moeder des duivels had gemaakt door de kindertaal van die moeder te verbeteren.

Ze schudde haar ongeziene belagers van zich af en legde het artikel aan haar linkerzijde.

Er boven op legde ze ook nog twee afbeeldingen.

Geholpen door Onno's hanige schrift op het blocnoteblaadje voor zich deed ze precies hoe hij het haar had verteld.

Open bestand, stond er.

En *Klik op bestand*.

En dan *naar Info*.

En dan naar '*Document beveiligen*'.

Klik dan op versleutelen met een wachtwoord.

Als een leergierige kleuter tikte ze met haar tong uit haar mond \$Gi\$terEN &na@kt.

Klik op Document versleutelen en dan op *OK* en nogmaals *OK*.

HIER EN NU 1

Dit is het bewijs van de Drievoudige Godin. Bewijs dat balans zal brengen---in de wereld door mijn oude kracht te heroveren.

Dit is de Triquetra.

Hij symboliseert de drie aspecten van het goddelijke - het jonge meisje, de moeder en het oude wijf -godin of uitverkorene, vechter, vader, moeder - God. In het licht van drie Ledkaarsen, omringd door mijn aura zweer ik verder te gaan.

We zijn hier.

Ik zeg iets later 'ik' of 'me', maar ik bedoel eigenlijk ook 'we' of 'je' of 'ons'.

Van tijd tot tijd krijgen we een tik van de Zenstok, die Boetel altijd bij zich draagt om je bij de les te houden.

Peri zei eens in haar op dat moment ongewenste slimheid: "HET WAS EIGENLIJK JE MOEDER DIE SLOEG. EN DIE NOEMDE JIJ BOETEL EN DAT IS KINDERTAAL EN KINDERTAAL MAAKT KWAAD."

Dit was de eerste keer dat Boetel haar moest straffen via mij.

Dagenlang ben ik er ziek van geweest.

Vond het in mijn hoofd plaats? Ik weet het niet meer zeker. In elk geval werd ik hondsmoe, wilde niet eten en hoorde niets meer.

Ik zei tegen de leiding, dat ik een griepje had, maar ik moest me toch laten testen. Negatief natuurlijk.

Peri is mijn onzichtbare vriendinnetje. In de zwaarste uren in mijn kindertijd, heeft ze me geleerd te richten, te splitsen, te vliegen en te vluchten. Toen zat ze in een pop, die Baboe me gaf. Later keerde ze terug in steeds andere vormen. Alleen ik herkende die.

Ze is allang geen pop meer en ze heeft ook geen mensvorm.

En op het buffet van mamma stond toch heus de Blauwe Boetel met zijn Zenstok.

De Zenstok herinnert je eraan om op te letten.

En hij zegt nu,

dat dit alles zal worden geschreven om aan te tonen dat het Hier en Nu van ons allemaal is.

Altijd zal zijn.

We moeten het alleen terugvinden.

Opzoeken.

En er dan achter komen dat en waarom het zo is en was.

En wij allemaal bevinden ons op het kruispunt van een lus. (Zie het eeuwigheidsymbool voor je, de liggende acht)

Mijn denken wordt vertraagd

Dat is te merken aan het digitale schrift.

En ik wil, noch ik moet ergens anders zijn anders zijn dan Hier en Nu.

Ik zie het andere symbool dan de Triquetra in mijn geestesoog. Ik zie het Oneindige Symbool en sidder van angstige eerbied.

(Maar het kan ook komen van die verdomde heuppijn)

Alles wat hiervoor of hierna komt, is.

En zal eeuwig zijn.

Maar

in constante verandering.

Ik, jij, hij, zij, wij dus ook.

Ik ben er nog niet van overtuigd, of ik in dit 'Hier en Nu' wel dagboekantekeningen kan verweven, maar toen ik het er over had met Peri, zei die: "GEWOON DOEN."

Dus dat doe ik dan maar.

Dirry kwam me vanmorgen ophalen. Ik had mijn steunkousen amper aan. Eén of andere Lucy van de

thuiszorg was nog maar pas weg. En daar had Dirry al handenwrijvend gestaan om haar 'goede daad' te verrichten.

"Kom op, we maken ons eerste ochtendwandelingetje van het jaar. Laat de quarantaine de pest maar krijgen. Wij zijn vriendinnetjes en we zijn dat al meer dan tachtig jaar."

Dat klopt.

We hadden in wasteilen naars elkaar gezeten. Dat moet meer dan tachtig jaar geleden zijn geweest .Zij was het kind van mijn Baboe. Mijn moeder, had Dirry meegenomen naar Nederland. Niet om goed te doen.

O nee.

Ze had in haar gedachten, dat dit jonge kind, de diensten van haar moeder op den duur zou overnemen.

Gelukkig besliste Dirry's leven anders. Ze werd mijn vriendinnetje, bleef zichzelf en trouwde al vroeg, waar ze de grond legde voor haar trotse Omaschap van zeven nieuwe mensjes.

Met haar maakte ik het kleinste en het grootste mee.

Soms zijn mensen gewoon lief.

Dirry is er zo eentje.

En omdat het mijn oudste, nog in leven zijnde, vriendin is, wilde ik haar niet voor het hoofd stoten, dus ging ik mee in haar autootje naar Katwijk om het koud, naar, zanderig en rillerig te hebben en PLASSEN dat ik moest?!

Jawel beste mensen. Soms zijn mensen gewoon lief. Die willen het beste voor je, maar, het beste kan best wel eens niet het beste voor jÓu zijn.

Vandaag was grijs, de zee was grijs, gisteren lachte een zonnetje af en toe stralend naar me en morgen zal er weer anders uitzien, maar alle dagen hebben sinds het begin van deze eindtijd wel een grauwsluiertje gedragen.

De toekomst zal voor het eerst in lange tijd zo onbekend zijn als voor onze verre voorouders. Alleen zal onze toekomst mogelijk langer duren, wat het belang van schoonheid voor zo'n toekomst weliswaar nog groter maakt.

...

...

...

Als met een Zenstok worden we dan steeds weer bij de les geslagen.

Dit is het heden, dit is het Hier en Nu!

"Het gaat om jou, dus HET GAAT NIET OM JOU.

Beschouwen!

We zitten opgesloten...?

Nee, nee en nog eens nee!

Alleen maar beschouwen.

Handelen is je taak niet
meer.

Kijken, kijken KIJKEN!!!

Niets voor lief nemen, maar nergens meer wat aan
proberen te veranderen!!!

Jij hebt je plicht bijna helemaal gedaan.

Je was wél een goed kind.

Je gehoorzaamde wel, al dacht je van niet.

Je bent niet gek. Je had gelijk.

Nu moet je alleen nog maar
getuigen zijn.

Getuige van alles.

In en om je."

*Als een engel hoorde ik Baboe zingen: "Maantje
gluurt, maantje tuurt door de vensterrui-uiten.
Morgen komt weer een nieuwe dag, dan gaan we
weer zingen en flui-ten!"*

Het was zo koddig om haar dag na dag die woorden
in de taal van haar onderdrukker te horen
reciteren om dat doorgevreten witte kind, dat ik
was, in slaap te krijgen...
Koddig, maar eigenlijk helemaal niet.

Het was in en in triest.

Alleen.

Afgesloten.

Geweerd.

Mamma stond beslist niet toe, dat haar personeel iets anders dan de Nederlandse taal sprak. Ikzelf was steeds ondeugend. Ik had Baboe juist steeds ondervraagd over die taal, die ook ooit eens het leven was van mijn moeder. Door benieuwd te zijn naar Baboes taal en waarden, heb ik Peri ook van haar gekregen. Of heeft ze dit gedaan, omdat zij het was, die mijn vader steeds toe had gelaten in mijn kinderkamer...? Voelde zij zich schuldig...? In elk geval. Zonder Peri was dit ongelukkige leven al veel eerder afgelopen.

Hier en nu

zeg ik met een lange geeuw de dag gedag.

Het grijze wooncomplex waarin mevrouw Zichtenburgh woonde, ontsierde het straatbeeld, dat verder bestond uit goed onderhouden oudbouw.

Op luchtfoto's was het te zien als een platgeslagen made.

De platgeslagen made liet Onno slechts plakkerig los.

Over de openingsknop van het portiek van de aanpandige aanleunwoningen van Groenhoven had één of andere bezorger kauwgom geplakt.

Buiten de deuren kon Onno zijn mondkapje af doen. Maar heel even kon hij dat, want in het toch iets stillere verkeer

sinds de partiële 'Lockdown', waren de toch nog steeds talrijk aanwezige uitlaatgassen er wel. En de nu nog onzichtbaar tot wasdom komende berken waren voor hooikoortslijders als Onno ook een goede reden om weer dat mondkapje te dragen.

Hij snoof lang en inhalig, voor hij dat deed. Het valse gevoel van vrijheid dat dit hem gaf moest hij bekopen met een niesbui.

Hij haalde het kettingslot van zijn fiets. Het kettingslot ratelde vrolijk langs de spaken. Krakend en steunend kwam het vervoermiddel in actie.

Bij zijn werkgeefster had Onno het woord E-bike nu al een paar keer laten vallen. Dat het zo veel makkelijker voor hem zou zijn wanneer hij weer eens de halve stad voor haar zou moeten doorcrossen en meer van dat soort dingen.

"Wist u, dat de meeste bewoners die hier zitten trouwens maar een kort tijdje leven? Daarom heeft het altijd zo'n haast bij u," concludeerde hij begrijpend en heel gemeen.

Ze had alleen maar geknikt en haar hoofd afgewend zodat hij niet had kunnen zien of zijn opmerking doel had getroffen.

Onno was een intelligente rotzak.

In zijn hart was weinig plek voor de 'Ouwe Cor Zicht' zoals de andere bewoners van het verpleeghuis het over Mevrouw Zichtenburgh hadden.

Via een bescheiden oproepje in de *'Magazine.nu, het clubblad van een zichzelf respecterende bridger'* had hij dit melkkoetje gevonden. Er was geld te verdienen aan eenzaamheid. Nu had hij naast Corrie Zichtenburgh nog vier andere in vier verschillende aanleunwoningen.

Het was alweer een tijdje geleden, dat hij de elektrische fiets ter sprake had gebracht. Best een flinke tijd geleden eigenlijk. Toen was de laptop gearriveerd en wat hād hij haar toch goed geholpen met de aanschaf van dat ding, de training en

het leren van de fijne kneepjes. Van alles wilde ze weten. Van niets nam ze wat zomaar aan.

Onno had nog nooit zo'n leerling gehad, maar dit was beslist zijn laatste!

Maar dit moest het haar wel nageven...

Ze was natuurlijk oervervelend met haar altijd tranende varkensoogjes en haar air alsof ze altijd alles beter wist, om maar niet te spreken over de weëe walm die haar omgaf, maar gul was ze en bleef ze nog eventjes, als het aan hem lag. Ze scheen niet te geven om geld, ze was er waarschijnlijk gewoon veel te rijk voor. En dat kwam goed uit. Soms gaf ze hem zomaar iets. Niet echt iets waar hij op dat moment op zat te wachten, maar hij nam toch steeds met beleefde verrassing haar presentjes aan. Allemaal in het kader van een gegeven paard niet in de mond kijken en met het oog op morgen, wanneer hij wel echt iets anders dan zijn reguliere salaris van haar nodig zou hebben.

Hij besloot om het onderwerp E-bike zo snel mogelijk weer aan te kaarten.

Tien minuten later snoof hij de bekende geur van exotisch eten op. Bijna thuis bij zijn tienertje. Maaike tikte net de achttien aan, toen hij haar vond. Hij was natuurlijk bekend met deze buurt, maar het waren Maaike's eigen ouders, die Onno op haar pad hadden gezet door zijn adviezen op te volgen.

Onno kende de twee van de eerder genoemde club.

Vooraf Maaike's moeder had meermalen tussen de potjes door een verzuchtigen geuit over haar lastige tienerdochter. Ze *hield van haar, daar niet van. Maar de straf van een tienerdochter was haar vaak bijna te zwaar.*

Die uitspraak was het startsein voor Onno's bemoeienis.

Hij keek vergenoegd terug.

Om zeker te zijn bekeek hij toen eerst het fotootje dat Ine van Beek hem had meegegeven.

En hij zag: Een lekker ongeleid projectieltje met een neusringetje door haar linker neusvleugel. Ze wist nog helemaal niet wat ze wilde en dat maakte haar wild.

Dus zou ze één van zijn Projectjes worden.

Hij deed het graag. Van je hobby je beroep maken. Wie wilde dat nou niet?

Hij had Ine beloofd, dat hij zijn best zou doen. Hij wist niet precies 'hoe', maar zijn bekendheid met deze leeftijdsfase, als voormalig jeugdwerker, was voor Ine de motivatie en de geruststelling geweest. Hij verklopte maar niet dat hij al zijn papieren had verkregen had via het NTI, en dat hij het in dit specifieke geval het eigenlijk had over (Leiding geven aan Millenials) maar zijn verkoperpraatje was goed genoeg geweest voor Ine.

En toen kostte het nog enige moeite om Udo te verzekeren van zijn niet- pedoschap.

(Dit vond hij eigenlijk niet meer dan logisch). Iedere ouder waakt over zijn of haar kind.

Het lukte.

Een paar maandjes later had Maaike daar gestaan op die mooie dag. Een beetje verloren tussen de andere meiden. Hij schatte ze als prof: dertien, dertien, vijftien, zestien en zeventien.

Maar zij stak er uit.

"Geen sweet sixtien, maar laat me raden...," draaide hij haar zachtjes van de andere meisjes af.

De vraag in zijn ogen was even schattig als dominant.

"Achttien!" was haar blij verraste antwoord geweest.

"Hoe wist u...je dat? Net geworden deze maand," babbelde ze nog even door voor hij er met een simpele oogbeweging een eind had gemaakt.

Een knipoog doet het altijd.

"Zeg maar 'jij' hoor, zoveel schelen we niet, maar ik heb het even zwaar nu. woon tussen huizen. Dát is wat je ziet. Dan lijk

ik ouder. Het is soms ook zo moeilijk om weer een plekkie te vinden. Ik heb lieve vrienden hoor. Maar niet honderden," besloot hij zielig.

Hij vertelde, dat hij haar ouders kende van de kaartavondjes. Dat hij van hen had gehoord, dat hun eigen dochter hier ook woonde, en dat dit zo'n fijne buurt was. Die wisten misschien een geschikte huurplek hier ergens in deze straat...

Hij keek vorsend om zich heen.

"En... dat is hier....?"

Hij sprak megazacht.

Ze had echt moeten opletten wat hij allemaal te vertellen had, en dat deed ze. Dat deed ze maar al te goed.

Vandaag was het op de kop af een jaartje later.

En woonde hij allang niet meer tussen huizen, maar in zijn huis, met haar naam nu nog even boven de deur als het aan hem lag.

Maaïke van Beek.

Ze had er niets van willen weten, dat hij verder zocht. Hier bij haar kon hij blijven.

Hoe zij op haar jeugdige leeftijd aan een huurcontract was gekomen, was ook al zo'n prachsidee van Onno zelf geweest.

Het was een meisje met geld. Althans, haar ouders hadden dat en die verhuurden (op aanraden van deze goede bekende van de kaartclub) aan hun dochter, die ze blijkbaar liever kwijt waren dan rijk. Die hadden haar deze etage tegenover de voormalige slachterij verhuurd op haar achttiende verjaardag.

Zo doende.

En ondertussen schreef Corrie Zichtenburgh maar door en door. Nu al helemaal gegrepen door haar muze met zijn oude fiets.

HIER EN NU 2

Dus verdoe ik mijn tijd met een regen van ideeën en ideetjes, die zich even snel weer terugtrekken naar de achtergrond, vanwaar ze waren opgeschoten.

Als vonkjes van O-punt energie.

Wetend, dat ze vergeten worden naarmate de tijd zijn ding met me doet.

En ik vind het best lekker, dat ding.

Het is anders dan Peri.

Minder speels, minder dartel, maar het heeft me eindelijk vrede gegeven.

Je kan het ook niet straffen.

Dat heb ik al zo vaak geprobeerd.

Ik deed voor het Virus bijvoorbeeld iets, of zei bijvoorbeeld iets dat verkeerd was en werd daarvoor gestraft. Nu is het anders...

Ik wil gewoon altijd het beste voor mezelf en het beste voor mezelf is soms anderen straffen.

Lekkerder dan snoep!

Of ik zie af van wat ik altijd deed, al wist ik dat het slecht voor me was.

Nu doe ik dat niet meer. Ik neem niets meer voor lief.

Het nieuwe *ding* staat me ook toe om te knippen en te plakken en rotzooi te maken.

En ja...

anders dan mijn meestentijds afwezige vader, hoef ik de tijd niet meer te verklaren.

Mijn vader was een broedende denker, snoeper en zwijger.

Wanneer je zijn goedkeuring wilde, had je het zwaar.

Dan deed je je best om hem te bereiken in zijn ivoren toren door hem te plezieren.

Dan deed je dingen waar je niet achter stond.

Ik heb die goedkeuring nu niet meer echt nodig en toch krijg ik hem volledig in een bevestiging die me verwarmt.

Ja!

Ik voel het goed.

Dat we in het kruispunt zitten.

Waar we de tijd zelf worden.

Ik hoef de tijd dus helemaal niet meer te grijpen, te verfraaien of te ontkennen.

Hij is er.

Ik heb de tijd.

Ik ben de tijd.

In me en om me heen.

Vertraagd om te zien.

Te voelen.

Te richten.

Beschouwen dus maar.

Beschouwen is: kijken zonder oordeel.

Conclusie:

Ik zie niet wat is als ik concludeer.

Mijn Zin.

Mijn begin

noch mijn einde.

Blinde vlek.

En als ik blinde vlekken heb, moeten jullie het
allemaal wel hebben.

Voor de één een probleem, voor de andere een
welkom gegeven.

Want niet iedereen hoeft alles te beschouwen..

Te ervaren.

Aan te kunnen.

Mee te kunnen.

Alles maar willens

te weten.

Mijn taak zal waarschijnlijk altijd ongezien blijven,
als een blinde vlek uit miljarden rond de aardbol.

Die dan helemaal precies de geschikte plekken kan
wijzen om met zijn allen heen te gaan.

Kreunend schoof Corrie haar laptop opzij. Met haar hoofd voorover gebogen over de eet-leef-werk-lees-knip-en plaktafel rustte ze uit. Dit schrijven koste haar eigenlijk meer dan haar lief was. Boos keek ze naar de laptop.

"Kau bukan apa-apa tapi seorang MONSTER!" gaf ze in haar kindertaal haar oordeel. En die kindertaal was haar moeders taal.

De laptop antwoordde niet. Natuurlijk niet. Het enige geluid dat haar raakte, was het monotone getik van de elektrische klok en het aanslaan van de koelkast. Ze was alleen.

"SIAL!" vloekte ze in het Maleis.

Ze stond op om naar bed te gaan. Het bijbehorende ritueel van medicijn, wassen, poetsen en plassen bracht haar nauwelijks tot rust.

Nee, het leven was allerminst aardig voor Corrie. Pijn had ze altijd van de vroege ochtend tot de late avond en nu was ze ook nog eens moe, maar klaarwakker en de wekker op haar nachtkastje wees al half drie aan, terwijl de eerste hulpverlenster al om half acht zou aanbellen.

"Sial!" schold ze nog maar eens een keer rauw en hard. Haar burens links en rechts waren zo doof als een kwartel, en de muren waren dik genoeg, dus het deerde niets.

'*Waren die kwarteltjes eigenlijk wel doof?*' vroeg ze zich af. In een ver, heel ver verleden, had haar moeder er een paar gehad in Indië.

Werd het haar toen verteld?

Corrie wist het niet meer.

Om de slaap te laten komen, begon ze met tellen. Maar dat hielp weinig. Bij achtenzeventig hield ze daar maar mee op want ze ging fouten maken. Marmelend reciteerde ze vervolgens 'De Mei' van Gorter, tot ze best al heel vlug de draad kwijt raakte en in milde paniek hier over haar toevlucht nam tot het heroverwegen van de hoogtepunten van de afgelopen dag.

Ze was daar snel mee klaar. De komst van de pedicure was beslist wel een hoogtepunt te noemen. De pronte vijftig plusdame, van wie ze de naam nu alweer was vergeten, vertelde haar blij dat haar voeten weer helemaal waren geheeld.

Verder waren er geen hoogtepunten geweest.

De groepsmaaltijden telde ze niet eens mee. Niet als hoogtepunt en niet als dieptepunt.

Haar generatie was een harde generatie. Hard voor zichzelf en hard ook voor de ander.

Corrie had er goed over nagedacht en alle minpunten de revue laten passeren en was tot de conclusie gekomen dat het gewoon moest. Alle kookspullen waren weggedaan en trouwens... socialiseren moest wel want anders zou ze helemaal verpieteren.

En weer leerde ze een lesje want de verwachtingen die ze van zichzelf had, kwamen geen van allen uit.

Ze had het echt wel geprobeerd om kennissen te maken in haar eetgroep.

Ze deed dat door te spiegelen.

Mee te mopperen, mee te kwekken over de bezoekjes, over de jonkies, over de tijd van tegenwoordig, maar het scheen haar maar niet te lukken.

Corrie vond het gewoon hoogst oninteressant..

Men keek haar meestal alleen maar onaangenaam verrast aan als ze zich in de gesprekken had geprobeerd te wurmen.

Iemand zei het zelfs, het was haar geblondeerde tafeldame.

"Zeg, zit je ons nou na te doen? Godsklere! Ik zit hier toch niet om me in de maling te laten nemen!?"

Op dat moment had Corrie besloten hier niet meer aan mee te doen.

Hoeveel, hoever en hoe vaak je op vakantie was geweest.

Hoeveel en hoe vaak je bezoek had.

Hoeveel bloemen men kreeg.

Hoeveel kleine attenties.

Alles was hier een wedstrijd.

Het gaf aan hoe belangrijk je was geweest in je voorgaande jaren.

Nou, zij was duidelijk niet erg belangrijk geweest.

Behalve de betaalde hulp, de dominee, Dirry en haar inhalige neef kwam er geen mens voor haar.

En daar iedereen van haar eetgroepje het behoorlijk druk had met zichzelf en zichzelf geen enkele aansluiting had gevonden, beperkte ze zich maar tot de hoognodige opmerkingen, zoals "Wilt u het zout aangeven?" of "Dit lijkt wel een beetje op nasi."

Tja, wat was er vandaag nou verder gebeurd eigenlijk?

Ze hadden spruiten gegeten en een varkenslapje, want morgen zou het macararoni-dag zijn. Daar had ze de anderen over gehoord. De Jong had zijn ondergebit binnen de anderhalve meter grens op de voor Corrie bestemde eetplek gelegd en daar had ze wat van gezegd natuurlijk. Ze was best tolerant ten opzichte van haar mede bewoners, maar grenzen waren er tenslotte om gerespecteerd te worden.

En verder...?

Wie had ze gezien? Wie gesproken? De wijkverpleegster natuurlijk. De schoonmaakhulp zou morgen komen. Peri nog even gezien in de oerstille gang. Daar had Corrie gezeten om mensen te zien. Maar vandaag was er niemand anders dan Peri geweest. En met hun mondkapjes op waren de andere bewoners toch al zo moeilijk te herkennen. Haar neef had gebeld. Die jongen wilde zijn op handen zijnde erfenis natuurlijk bewaken, dacht Corrie in slaap sukkelend. En - Dirry zou morgen waarschijnlijk weer bellen

De nacht wikkelde zijn beschermende kleed om haar heen.

Het moet een paar uur ervoor omstreeks etenstijd zijn geweest, dat Maaike de Ossobuco in de oven checkte. Onno's lievelingskostje.